

så er endt med at skade sit eget barn og gøre det handicappet.

Så vi synes, der er to grunde til, at man skal være positiv over for det her, og at man skal gøre noget.

Så er diskussionen i dag, om det er nok, og det synes jeg også er en vigtig diskussion. Jeg har jo også læst høringssvarene og kan godt stå her i dag og være tvivlende over for, hvor stor effekten vil blive.

Et tomt forslag, siger socialpædagogerne at det er. Jeg vil sige, at det måske er så meget sagt. Men noget af det, der bliver vigtigt, er jo netop at kigge på: Bliver det så sådan?

Et andet høringssvar peger på, at det simpelt hen er den forkerte målgruppe, at de mere velstillede kvinder med et alkoholmisbrug, faktisk kan være svære at fange ind med det her, og at lovforslaget derfor ikke vil virke i forbindelse med den gruppe af kvinder.

Der kan være mange grunde til at tvivle, men vi støtter faktisk, at man tager et måske lidt forsigtigt første skridt, der hviler på den her tre-dobbelte frihed. Der er både frihed for kommunerne generelt, om de vil gøre brug af ordningen; der er frihed for den konkrete gravide, om hun vil gøre brug af ordningen; og der er også frihed for kvinden selv, om hun vil indgå en sådan kontrakt, og det er selvfølgelig meget frihed.

Kl. 16.40

Men vi synes også, at der er nogle retsprincipper på spil, som man ikke må glemme i den her sammenhæng. Det handler jo unægtelig om tvangstilbageholdelse. Hvis en kvinde først har indgået en kontrakt og giver indtryk af, at hun nu vil bryde den og måske genoptage et alkoholmisbrug, så er tvangstilbageholdelse jo trods alt noget i den alvorligere ende, og derfor støtter vi selvfølgelig også, at der er en frivillighed for kvinden med hensyn til at indgå sådan en kontrakt.

Vi tror, men det er helt ufunderet, at alene muligheden for at lave en kontrakt vil sætte ting i gang, det er i virkeligheden meget af effekten på sådan et område, og at det faktisk vil give grobund for en diskussion, også i kommunerne osv., hvordan man kan gøre noget i forbindelse med den her gruppe af kvinder, som jo et eller andet sted er desperate, fordi de ikke engang er i stand til at tage vare på det barn, de har inde i maven.

Vi synes, det er vigtigt, at vi nu følger området og siger, at nu tager vi et mindre skridt – det

er vi også helt med på – og så kigger meget nøje på: Hvordan kommer det til at virke? For det er klart, at står vi om et år og kan sige herfra, at der ikke er nogen kommuner, der har rykket sig, og at der ikke er sket noget som helst på det her område, så må vi jo alle sammen favne hinanden og sige, at så levede det ikke op til de forudsætninger, som vi havde på feltet.

Jeg synes, der er brug for at inddrage nogle af de erfaringer, som vores nordiske søsterlande har gjort, og jeg savner i lovforslaget lidt viden om: Hvordan er det f.eks. gået i Norge? Der har de haft den her ordning siden 1996, og det er jo så over 10 år. Hvad kan vi sige om den indsats? Har den virket? Lidt må den jo have virket, siden man har fastholdt den i over 10 år. Hvad har de gjort? Kunne vi lære noget af det her i Danmark?

Så jeg vil sige, at vi i hvert fald støtter positivt op om det her første forsøg. Så må vi følge det og samle op og sige, at skruen eventuelt må strammes, hvis det overhovedet ikke rykker nogen steder.

Men vi vil i første omgang tillade os at være lidt mere optimistiske end som så og også lægge vægt på at få indsamlet nogle erfaringer med hensyn til: Hvordan kan man gøre det her på en god måde?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

De danske erfaringer med den dobbelte frivillighed, som vi har haft på stofmisbrugssiden, gav jo i hvert fald ikke nogen erfaringer med, at kommunerne tog ordningen til sig. Så kan vi jo selvfølgelig håbe på, at kommunerne frivilligt tager det her med hensyn til alkoholmisbrugere til sig, fordi man så bastant ved, at det giver kroniske og varige skader.

Men vi ved jo ikke på forhånd, hvordan det bliver med den dobbelte frivillighed. Så for at følge det vil jeg spørge: Hvordan vil Det Radikale Venstre følge den udvikling? Vil der blive en registreringspligt, når en gravid kvinde kommer og siger: Jeg vil gerne have en kontrakt? For ellers har vi jo intet bevis på, om nogle kvinder går forgæves. Så har vi måske kun et bevis på, at ingen kommuner tager ordningen til sig. Men det er vel bevisbyrden på, hvor mange kvinder der har ønsket, at ordningen fungerer, det handler om. Så hvordan vil Det Radikale Venstre registrere de gravide, der ønsker en kontrakt?